משום דזקת נשואה עשה קפק נשואה לגמרי למספיקא לחומרי ב"ש יחלוקו ולא מוקמי לכולהו נכסי בחזקת יורשי האשה מטעם שטר העומד לגבות כגבוי דמי י"ל גבי נפל הבית עליו ועל בעלו לא היו נכסים שלא שהיא חומרת האב לעשן את וירש הבן ויש"מ לכתובתה האם ולקי נכסי האב לא עמדו מעולם בכח האשה ומ"ש כיון דאמר כגבוי דמי הרי הוא קפק אם האב מת לעשן ועמדו הנכסים בחזקתה או הבן מת לעשן ואין לה בעותה נכסים כלום ובחזקת היורשין הן הלכך קפק הוא אם עמד שטר שלה לגבות מעותן נכסים כלל הלכך חולקין וכן נפל הבית עליו ועל בעלה קפק אם היא מתה לעשן וירשה הבעל שלא ניתנה לגבות מחייט לי נמי ליפכח ויורשיה בעין מכחה וכן גבי שומרת יבם שמתה אחר הוחל והלוו בעין לירם והלוו בעין לירם יחלוקו אבל הכל שהיא בחייט והכתובה ניתן לגבות לאחר מיתת הבעל דכיון דלאחר כגבוי על היורשין להבית לאיש בזמנה וכ"ג אומר בפרק החולץ (יבמות דף נח:) ריש לאחר לגדילה הוא לה ליכי ולאי ואינהו קפק ואין קפק מוציא מידי ולאי קיפא מתה הלוו בעין לירם והלוו בעין לירם: **בית ד' אומרים או שותות או לא נוטלות כתובתן.** בפ' החולץ (גז"ב) מפרש מתוך שלא שותות לא נוטלות כתובתן ולא ידענא בנכסי צאן ברזל מאי קא סבר ב"ה בפ"ב מי שמת (ב"ב דף קנח.) גבי נפל הבית עליו ועל בעלה אמרו ב"ה הנכסים במזקתן עומדות ופי' נכסי צאן ברזל ופליגי אמורבי בגמרא בחזקת מי בחזקת יורשי הבעל או בחזקת יורשי האשה וכי קפרין תני הלוו בעין לירם והלוו בעין לירם יחלוקו אבל הכא שהיא בחייט בחזקתה הן עומדים או למאן דאמר כיון דלאחריותם היו על הבעל היו בחזקתו ול"ש ושייכא בפלוגתא דהתם ובנכסי מלוג לא פליג ב"ה לחפי' גבי קפק מוקי להו בחזקת יורשי האשה וכ"ש הכא לחפי' ולאי זיקה לא הפסידתה כדאמר בפרק גלגמה ניזוקין (כתובות דף קא.) היינת משום שם רע נוטלת מה שבפניה ויוקמה ופי' נכסי מלוג ואם תאמר מ"ש מתניתין מפלוגתא דרב הונא ורב יהודה ורב נחמן ור' יוחנן דפליגי בפ"ק דכתובות (דף יב:) מנה לי בידך והלה אמר אימי יודע רב הונא ורב יהודה אמרי חייב רב נחמן ורבי יוחנן אמרי פטור ה"נ היא טוענת ברי אבל הוא אינו יכול לטעון טוענת ברי ותהוי תיובתא דרב הונא י"ל מאחר שהתורה עשאה קפק עד שתשה אינה יכולה לטעון טוענת ברי ופלוגתא דאמוראי התם הטוען את האשה ולא מצא לה בתולים לא שייכא להכא להתם לפילו ב"ש מודו דשמא ותו שטר מעולם לא עמד לגבות שהרי הבעל טוען מקמו היה מקח טעות והכא לא שייך למימר מליבא דב"ה העומד לשם מזקתה ולימור לן זיקתה שהרי רגליה [לדבר] שקיעה לה ונסתרה והכתוב הוליאה מחזקתה ועשאה קפק:

בית ד' סברי שטר העומד לגבות לאו כגבוי דמי. מי קשיא מהא דאמר בפ' המקבל (ב"מ דף קי.) יתומים שמרו אנו השבחנו וב"ש אומר מביכם השביח על מי להבית לאיה שבר רב הונא למימר מרעא בחזקת יתמי קיימא ועל ב"ח להבית לאיה אמר ליה הכא הוא דקאמר ר' יוחנן שבך בית הלל ועביד כב"ש יש לתרץ הכא להשיעבוד עלמו של כתובה עומד בספק לא קיימא מרעא לגובייתא שהרי ב"ה הלאו כגבוי דמי אבל התם היתומים מודו לב"ח בקרקע עלמו שהוא משועבד לו ואינם מעכבין לפניו הקרקע הלכך לפילו בית הלל מודו דבכה"ג כגבוי דמי ולא קיימא מרעא בחזקת יתמי וכיון דלא קיימא בחזקת יתמי על היתומים להבית לאיה מן השבח דומיא דעיר ואילן דמייתי עלה בפרק זה קודם קפק זה קודם קונך ונותן דמים מלמא כיון דלמיקך קאי הבית אם קדם האילן בין אם קדם העיר קונך אלא שאם קדם האילן קונך ונותן דמים שהרי ליה זיל קון ודמי דמייתי לאיה ושקול גבי הא מרעא נמי שהרי ליתמי הבו ליה מרעא לב"ח דהא לגובייתא קיימא ושבח מייתו לאיה ושקולו מפי מורי"ה: **לאו כגבוי דמי.** הכא לא שייכא כל הני פלוגתא דרבי מאיר ורבנן דפליגי בפרק השואל (ב"מ דף ק:) דכל העומד לגבות (ג) כגבוי דמי ופלוגתא דר' שמעון בן גמליאל ורבי פרק קמא דסנהדרין (דף טו.) ובפרק השולח (גיטין דף נט.) כל העומד לגזוז ופלוגתא דרבי שמעון ורבנן בפרק המנחות והנסכים (מנחות דף קב:) כל העומד לזכות כזכות דמי וכן לפדות ולפרוק ללאו בחלא מחייבא נחות להו דהכא ב"ש מודו לחומרי לאו כגבוי דמי והעומד ממון בחזקת בעליו שהרי ליך דייניו ולאו בידו הוא כלומר